

„Odpustite, veličanstvo!“

Takoj jo je car Aleksander vzdignil in bil je toliko galanten, da ji je z lastno roko očedil obleko, ki se ji je bila pri klečanju nekaj zamazala. Sklonil se je, ji poljubil rdeče lice ter izpregovoril:

„Da se kmalu zopet vidiva, ljuba Eva Lujiza!“

Nato je odšel. Ljubi Evi Lujizi pa se je videlo, da je v nebesih! Med tem so jo bili doma pogrešali in vse stanovanje so razbrskali za njo. Že se jih je prijemala skrb, da se ni morda pripetila kaka nesreča. Okoli ene se je začulo pred hišo šumenje. Kontesa Moli odpre okno, da vidi, kaj je. To šumenje je spravljala v zvezo s svojo sestro.

Ni se motila. Spodaj v ulici je tičala Eva Lujiza v tolpi starih in mladih diplomatov. Med njimi je bil tudi knez Metternich. Njena sestra se je z velikim pogumom na vse strani razgovarjala in obilo je bilo glasnega vika in smeha. Pri slovesu so si stiskali roke, kakor da so stari in najboljši znanci.

Tako se je vpeljala kontesa Eva Lujiza na ljubljanski kongres.

(Dalje v prihodnjem letniku.)

Jaz vem . . .

Naj tvoje sokolje oko
zre še tako hladno in smelo,
naj laže! — ah, jaz vem, kako
v nočeh te srce je bolelo!

Jaz vem, da v spominu na mé,
v spominu na sanje razsute
bodočnosti slutiš gorje,
življenja neskončne minute!

Vida.

Poljub.

Poljublja solčni žarek	In vliva mu življenje
na vrtu rožni cvet —	poljub in vlije smrt —
poljublja hladna rosa	ko hladna slana pride
ga v tihi noči spet . . .	poljubljat rož na vrt! —

M. P. Nataša.